

166

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 lipca 1976 r.

w sprawie określenia wieku emerytalnego i zasad przyznawania dodatku do emerytur i rent inwalidzkich dla funkcjonariuszy pożarnictwa.

Na podstawie art. 21 ust. 2 oraz art. 48b ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 6, z 1972 r. Nr 16, poz. 114 i Nr 53, poz. 341, z 1973 r. Nr 38, poz. 225, z 1974 r. Nr 21, poz. 116 i 117, Nr 47, poz. 280 i Nr 50, poz. 321 oraz z 1975 r. Nr 45, poz. 232) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Funkcjonariuszom pożarnictwa przysługuje prawo do emerytury, jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek:
 - a) mężczyzna 60 lat, a kobieta 55 lat albo
 - b) mężczyzna 55 lat, a kobieta 50 lat, jeżeli komisja lekarska do spraw inwalidztwa i zatrudnienia wydała orzeczenie o trwałej niezdolności do pełnienia służby w jednostkach ochrony przeciwpożarowej;
- 2) wiek, o którym mowa w pkt 1, osiągnęli w czasie pełnienia służby albo w czasie zatrudnienia wykonywanego po zwolnieniu z tej służby;
- 3) pozostawali w zatrudnieniu przez okres wynoszący dla mężczyzny co najmniej 25 lat, a dla kobiety co najmniej 20 lat, w tym co najmniej 15 lat w służbie w jednostkach ochrony przeciwpożarowej, wykonując czynności o charakterze operacyjno-technicznym.

2. Przepis ust. 1 pkt 2 nie ma zastosowania, jeżeli funkcjonariusz pożarnictwa został zwolniony ze służby lub z pracy, którą wykonywał po zwolnieniu ze służby w jednostkach ochrony przeciwpożarowej, z powodu inwalidztwa.

§ 2. 1. Funkcjonariuszom pożarnictwa uprawnionym do emerytury na podstawie przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin przysługuje dodatek z tytułu służby w jednostkach ochrony

przeciwpożarowej, jeżeli co najmniej przez 15 lat wykonywali czynności o charakterze operacyjno-technicznym.

2. Funkcjonariuszom pożarnictwa uprawnionym do renty inwalidzkiej na podstawie przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin przysługuje dodatek z tytułu służby w jednostkach ochrony przeciwpożarowej, jeżeli pełnili tę służbę ostatnio przed powstaniem inwalidztwa, a okres tej służby wynosi co najmniej 5 lat. Okres taki nie jest wymagany, jeżeli inwalidztwo powstało wskutek wypadku przy pracy albo wypadku w zatrudnieniu lub wskutek choroby zawodowej.

§ 3. 1. Wysokość dodatku, o którym mowa w § 2, oblicza się od emerytury lub renty inwalidzkiej bez jakichkolwiek innych dodatków.

2. W razie zbiegu prawa do dodatku z tytułu służby w jednostkach ochrony przeciwpożarowej z prawem do dodatku z tytułu innej pracy lub działalności wypłaca się jeden z tych dodatków, a mianowicie wyższy lub wybrany przez uprawnionego.

§ 4. Prawa do dodatku do emerytury lub do renty inwalidzkiej nie nabywa, a nabyte traci funkcjonariusz pożarnictwa, który został zwolniony z powodu porzucenia pracy lub wymierzenia kary dyscyplinarnej albo wydalenia ze służby lub z powodu skazania prawomocnym wyrokiem sądu na karę dodatkową pozbawienia praw publicznych.

§ 5. Dodatek, o którym mowa w § 2, przysługuje również byłym członkom Korpusu Technicznego Pożarnictwa, którzy spełniają określone w rozporządzeniu warunki do jego przyznania, a prawo do emerytury lub renty inwalidzkiej uzyskali przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1976 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

167

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 6 sierpnia 1976 r.

w sprawie zasad tworzenia i wykorzystania Funduszu Gospodarki Wodnej.

Na podstawie art. 56 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 24 października 1974 r. — Prawo wodne (Dz. U. Nr 38, poz. 230) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Fundusz Gospodarki Wodnej, zwany dalej „funduszem”.

§ 2. 1. Fundusz powstaje z opłat pobieranych za szczególne korzystanie z wód i z urządzeń wodnych stanowiących własność Państwa.

2. Fundusz dzieli się na terenowy i centralny.

§ 3. 1. Na fundusz terenowy przeznaczają się 70%

wpływów z opłat za pobór wody i wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi.

2. Na fundusz centralny przeznaczają się 30% wpływów z opłat określonych w ust. 1 oraz wpływy z opłat za korzystanie z urządzeń wodnych, żeglugę i spław, a także za wydobywanie materiałów z wód stanowiących własność Państwa.

§ 4. 1. Środkami funduszu terenowego dysponuje wojewoda (prezydent miasta stopnia wojewódzkiego), a środkami funduszu centralnego Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska.

2. Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska oraz z właściwym wojewodą (prezydentem miasta stopnia wojewódzkiego) może przeznaczyć nie wykorzystane środki funduszu terenowego danego województwa na zwiększenie funduszu terenowego innego województwa.

§ 5. Środki funduszu przeznaczają się na pokrycie kosztów lub dofinansowywanie przedsięwzięć zmierzających do kompleksowego rozwiązywania zadań w dziedzinie gospodarki wodnej. W szczególności środki te przeznaczają się na:

- 1) budowę, rozbudowę i modernizację urządzeń służących do:
 - a) wspólnego oczyszczania ścieków doprowadzanych odrębnymi systemami kanalizacyjnymi z co najmniej dwóch zakładów, jak również służących do intensyfikacji procesów samooczyszczania wód,
 - b) wielokrotnego wykorzystywania wody w systemach obiegów zamkniętych,

- c) odzysku surowców zawartych w ściekach oraz odsalania wód kopalnianych,
- d) wykorzystywania ścieków i osadów do celów rolniczych i innych celów gospodarczych,
- e) ochrony brzegów przed niszczącym działaniem wód,
- 2) eksploatację urządzeń określonych w pkt 1 lit. c) i d), a także inne zabiegi związane z usuwaniem zanieczyszczeń z powierzchni wód,
- 3) budowę i wyposażenie w aparaturę i sprzęt pomiarowy automatycznych stacji kontroli i pomiarów zanieczyszczenia wód,
- 4) pomoc w budowie małych zbiorników wodnych, urządzeń zaopatrzenia w wodę i urządzeń kanalizacyjnych wsi oraz innych urządzeń wodnych, wykonywanych w ramach czynów społecznych,
- 5) ochronę przed powodzią i zagospodarowanie obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi,
- 6) przedsięwzięcia i zabiegi związane z zarybianiem i utrzymaniem ryb w wodach stanowiących własność Państwa,
- 7) upowszechnianie osiągnięć w dziedzinie ochrony wód i oszczędnej gospodarki wodą.

§ 6. Inwestycje, na które przeznaczane są środki funduszu, mogą być realizowane, jeżeli zostały ujęte w nakładach określonych w narodowych planach społeczno-gospodarczych.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1976 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

168

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 24 lipca 1976 r.

w sprawie szczegółowych zasad orzekania o karach pieniężnych i trybu ich nakładania przez Najwyższą Izbę Kontroli.

Na podstawie art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 1976 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. Nr 12, poz. 66) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przez zaniedbanie lub naruszenie obowiązków, za które mogą być nakładane kary pieniężne określone w art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 1976 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. Nr 12, poz. 66), zwanej dalej „ustawą”, rozumie się działanie lub zaniechanie, które spowodowało szkodę materialną, pogorszenie wyników ekonomicznych bądź nienależyte wykonanie zadań planu społeczno-gospodarczego albo naruszenie innych zasad prawidłowej gospodarki, interesu społecznego lub zasad współżycia społecznego, a w szczególności:

- 1) marnotrawstwo surowców, materiałów, półfabrykatów, wyrobów gotowych lub środków trwałych,
- 2) naruszenie przepisów prawnych w zakresie płac lub zatrudnienia,

- 3) nieuzasadnione niewykorzystywanie zdolności produkcyjnej maszyn, urządzeń lub środków transportowych,
- 4) wytworzenie lub wprowadzenie do obrotu wyrobów złej jakości lub niezdatnych do użytku albo świadczenie usług złej jakości,
- 5) wykazanie nierzetelnych danych w ewidencji, dokumentacji i sprawozdawczości,
- 6) naruszenie uprawnień lub społecznie uzasadnionego interesu obywatela.

2. Kara pieniężna może być nałożona również w razie zaniedbania lub naruszenia obowiązków w zakresie przestrzegania przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia ludzkiego oraz ochrony mienia.

3. Kary pieniężne mogą być nakładane na pracowników jednostek wymienionych w art. 6 ust. 1 ustawy, odpowiedzialnych bezpośrednio z tytułu pełnienia określonych funkcji lub z tytułu nadzoru.